నిజం దాగదు

ఆ మాట కనకానికి తెలియకపోలేదు — నిజం దాగదు. బయటపడి తీరుతుంది. ఐతే మరి తను ఇప్పుడేం చెయ్యాలె? ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ఆలోచించలేక బాధ పడసాగింది కనకం.

ఈ పరిస్థితుల్లో మరొకతె అయితే ఏం చేసి ఉండేదో కాని ఆమెకు మాత్రం ఏ ఉపాయమూ తోచలేదు. వ్యవహారం ఇంతదాకా వచ్చి తరవాత తను ఇప్పుడు ఏం చేసినా చిక్కే. ఏం చెయ్యకపోయినా చిక్కే!

ఇది ఇంకొకరిని సలహా అడిగే విషయమైనా కాదు మరి. ఉన్నదంతా చెప్పేస్తే తనను ఎవ్వరూ క్షమించరు. కొంత మార్చుచేసి తనమీద ఏమీ నింద మోపడానికి వీలు లేకుండా చెబితే నవ్వుతారు. ఏది దారి?

మొదట్లోనే — మొట్టమొదట్లోనే — తను ఒక విధంగా ప్రవర్తించి ఉంటే తనకి సమస్య తప్పి ఉండేది అని అనటానికి కూడాలేదు ఖర్మం!

ఇదే జరిగిన సంగతి. పదిహేను రోజుల కిందట వేసవి శలవులకు ఇంటి వారబ్బాయి ప్రకాశం పట్టణంనించి వచ్చాడు, అతను నాలుగు రోజులకు వస్తాడనంగా అతని భార్య సౌభాగ్యం పుట్టింటినుంచొచ్చింది. విశాలమైన కళ్ళు, తళతళ మెరిసే చెక్కిళ్ళు, అందమైన కోలమొహమూ, మహా నాజూకైన నడకా—సౌభాగ్యం మంచి అందగత్తె. ఆ పిల్లకూ తనకూ మంచి స్నేహమయింది, ఒకరినొకరు చూసుకున్న క్షణంనించీ.

సౌభాగ్యం భర్తకోసం ఆదుర్దాగా ఎదురు చూస్తున్నట్టు తనకు సులభంగా తెలిసిపోయింది. తామెంత అన్యోన్యంగా ఉండేదీ సౌభాగ్యం తనతో దాచకుండా చెప్పేసింది. తనూ, తన భర్తా కలిసి తీయించుకున్న ఫోటోలు నాలుగు చూపించింది తనకు. ఫోటోలోనే ప్రకాశం ఎంతో అందమైనవాడుగా కనిపించాడు. కాని చూడవలసింది అతని ఫోటోను కాదు—అతన్నే, అతని దగ్గర రాజ-చక్రవర్తుల కుండదగిన కళ ఉంది. అతని మాటల్లో కూడా అంత దర్జా ఉంది. అతని చూపు కూడా భయం ఎరగని సూటి అయిన చూపు. కాని అందులో కాఠిన్యంలేదు, చూపే ఇంత చేసింది.

వచ్చిననాడే ప్రకాశం తను బావిదగ్గర చెంబులు తొలుస్తుండగా స్నానం చెయ్యటానికి వచ్చి తనవంక ఆ చూపు చూశాడు. వెంటనే తనకు మతిపోయినట్టయింది. అతని కళ్ళు పలకరించగలవు — అదేం చిత్రమో! — తనను పలకరించినై, ఎంతో సహజంగా, తప్పు చేస్తున్న భీతే లేకుండా!

ఆ తరవాత ప్రకాశం తనవంక అట్లాగే చూస్తూ వచ్చాడు. తనకేమనుకోవటానికి తోచలేదు. సౌభాగ్యం వంటి భార్యను పెట్టుకొని అతను తనను చూడగానే మోహించాడనుకోవటం కష్టమైంది. అతను భార్యకన్న తనను ఎక్కువగా భావించటం అసాధారణమైనప్పటికీ అసంభవం మాత్రం కాదు. ఐనా దీని అంతేమిటో కనుక్కోవాలనే తెగులు తనకు పుట్టింది — దాచటం దేనికి?

ఆ తరవాత తను అవకాశం దొరికినపుడల్లా — మూడోవాడికి తెలియకుండా — అతని వంక తదేక దృష్టిగా చూడటం మొదలుపెట్టింది. ఈ పని చెయ్యటానికి తను లేని అవకాశాలు కూడా కలిపించుకోసాగింది . ఎవరైనా తన మనస్సు పగలగోసి చూసి తప్పుపడతారని ఒక చెంప భయంగానే ఉండేది. కాని తను కొంత సాహసించింది. ఆ సాహసం వల్ల తనకేదో తృప్తికూడా కలిగేది.

ఇట్లా రెండు రోజులు గడిచిన తరువాత ప్రకాశం కళ్ళలోకి తనవంక చూస్తున్నప్పుడు ఒక విచిత్రమైన మార్పు — ఒక విధమైన స్వతంత్ర భావంతో

కూడిన చిరునవ్వు — రాసాగింది. అప్పటినించి తనకూ అతనికీ ఏదో ఆహ్లాద కరమైన బాంధవ్యం — బంధం — ఏర్పడ్డట్టు అనిపించింది తనకు. ఈ బంధం తనకూ అతనికీ తప్ప మరొకరికి అర్థం కావటం కష్టం. ఇంతమాత్రం చేత తన పాతివ్రత్యానికి కలిగే ఆటంకం కూడా ఏమీ లేదు, కనుక తన అంతరాత్మ తన నేమీ బాధించలేదు.

కాని ఆ రాత్రి చీకట్లో తను భోంచేసి, చెయ్యి కడుక్కుని వస్తుండగా ప్రకాశం తనను వెనకనించి వచ్చి ఆలింగనం చేసుకుని మెడమీద ముద్దు పెట్టుకుని ఏమీ జరగనట్టు నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోయినందుకు తనా బాధ్యురాలు? ఇందువల్ల తనకు ఏ మాత్రమైనా సుఖం కలిగినా అది తన తప్పు కాదు. తనను తన భర్త అంత ప్రేమగా పరామర్శించి ఎంత కాలమైందో! ప్రకాశం ఆ పని చేయకపోతే బాగుండేదని తను అనుకోకపోలేదు; అందువల్ల కలిగిన సుఖాన్ని తను హృదయంలో దాచిపెట్టి ఆరాధించలేదు. చేసుకున్నవారికి చేసుకున్నంతా! తనకు ఇటువంటి అల్పసుఖాలు తన భర్త ఇవ్వకపోతే లేకుండా జరుపుకోవాలనే కాని వీటికోసం దేశంమీదున్న మగవాళ్ళందరి మీదా పట్టమేనా?

పుణ్య పాపాల సంగతి అట్లా ఉంచి ఎవరైనా చూస్తే ఎంత అప్రతిష్ఠ? అతని కేం, మగవాడు. ఆ క్షణాన తన భర్తగాని, అత్తగారుగాని, ఆడబిడ్డగాని, అవతలి బాగంలోంచి సౌభాగ్యంగాని, ప్రకాశం చెల్లెలుగాని, తండ్రిగాని—ఎవరు దొడ్లోకి వచ్చినా తనగతి ఏమై ఉండును!

అతను అంత సాహసి. నలుగురూ చూస్తుండగానే అతను భార్యను వీపు మీద తడతాడు. ఆ పిల్ల భుజాలమీద చేతులు పెట్టి వంగి ఆమె చెవిలో రహస్యం చెబుతాడు. ఆమె కూర్చున్న మంచంమీదే కూర్చుంటాడు. ఆ పనులే మరొకరు చేస్తుంటే లేకితనమనిపిస్తుంది. కాని అతను చేస్తే అనిపించదు—అతని తెలివితేట లెటువంటివో!

పరపురుషుణ్ణి స్పృశించాలనే యావ తనకు ఏ కోశానా లేదు — స్వర్గ సౌఖ్యం కోసమైనాసరే. తను పెద్ద పెద్ద పతివ్రతల జాబితాల్లో చేరుదామని కూడా లేదు. ప్రకాశం మీద తనకు మనస్సు పోకపోలేదు. పోయి ఏమిటి చేసేది? అతనివల్ల సుఖించే యోగ్యత తనకుంటే ప్రకాశమే తనకు భర్త అయ్యేవాడు. అదే తన వేదాంతం. ఏదో వేదాంతం లేకపోతే ఈ ప్రపంచంలో ఎట్లు నెగ్గి రాగలం గనకా!

అనుకోవటమేగాని వెనకనించివచ్చి పరపురుషుడు ఆలింగనం చేసుకున్న

తరువాత ఈ దిక్కుమాలిన కలికాలంలో ఏ సీత అయినా ఏం చేస్తుంది? అరుస్తుందా? నలుగురూ వచ్చి ఏం జరిగిందని అడుగుతారు. జరిగిన సంగతి చెబితే మరుక్షణంనించీ ఆ మనిషిని కొంతవరకు చెడిపోయిన మనిషికిందే చూస్తుంది లోకం; లేక "నన్ను అతను ముట్టుకోబోయినాడు" అని అంటె, కొంతమంది అయినా "అబ్బో! ఏం విపరీతం మనిషిరా! మగవాణ్ణి పక్కగానైనా వెళ్ళనివ్వదే! ఎంత పతివ్రత!" అని హేళన చేస్తారు.... ప్రకాశాన్ని అల్లరి చెయ్యాలని తనకు లేకపోవటం ఒక పాయింటు కాదు! – అతన్ని అల్లరి చెయ్యదలుచుకున్నా తనకు అవకాశం లేదు కనక.

ఆ నాటినించీ ఈ నాటివరకూ – ఈ పది పన్నెండు రోజుల్లోనూ – ప్రకాశం తనమీద ఏడెనిమిదిసార్లయినా చెయ్యి వేశాడు. రెండుసార్లు తనను గాఢంగా కౌగిలించుకుని ఆప్యాయంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. అనేకసార్లు తనని 'కనకం' అని రహస్యంగా పలకరించాడు. ఆ పిలుపులో విద్యుత్ప్రసారం ఉంది.

అతను ఇటువంటి పని చేసినప్పుడల్లా తన జీవితం ఒక్కసారి వెలిగి నట్లవుతుంది. ఈ వెలుగు మూలకంగా తన మిగతా జీవితం మరీ గాఢాంధ కారంలో ఉన్నదనిపిస్తోంది. తనకతను సుఖం కలిగించటం లేదనుకోడం అనవ సరం - అసత్యం కూడానూ. అతని మీద కోపం తెచ్చిపెట్టుకోవటం కూడా అనవసరమే-పైగా అసాధ్యం. తనని ఇంత ప్రమాదమైన స్థితిలోకి తెస్తున్నందుకు ఏమైనా కోపం కలిగి ఉంటే, అది కాస్తా మొన్న అతను "కనకం, నే నెప్పుడో నీ కొంప తీస్తాను. నీ కాపరం చెడగొట్టుతాను. నీ కోసం చెయ్యి చాచకుండా ఉండలేకపోతున్నాను.... ఏం చెయ్యను?" అనగానే చప్పున చల్లారిపోయింది.

తప్పులో కూడా మంచి తప్పూ, చెడు తప్పూ అంటూ ఉంటుందో ఏమో! ప్రకాశం ఏం చేసినా తన అంతరాత్మకు వెగటుగా ప్రవర్తించదు. అతను ఒక్క అసహ్యమైన మాట నోటివెంట అనలేదు, ఒక్క కౌగిలింత - ఒక్క ముద్దు - ఇంతకంటె అధికంకోసం నిర్బంధించలేదు. అతను ఏం చేసినా సరే. "ఇవాళ నించీ నాలో కలుషం ప్రవేశించింది. నే నిక చెడిపోయినవాళ్ళలో జతే" అనిపించదు.

ఇవాళ వరకూ తన అదృష్టం బాగుంది. కాని ఇట్లా ఇక ఎంతో కాలం వెళ్ళదు. వెళ్ళటం అసంభవం; ఎప్పుడో ఎవరో చూస్తారు. అసలు ఇంత కాలం ఇట్లా జరిగి ఉండటమే ఆశ్చర్యం. ఇదివరకే ఎవరైనా పసిగట్టి బయటపడ కుండా సమయంకోసం కనిపెట్టుకున్నారేమో అని భయంగా ఉంది. తన ఆడబిడ్డ కాలాంతకురాలు. ఆవిడ మామూలుగా తన వంక చూస్తుంటేనే అంత

రాత్మను పరీక్షిస్తున్నట్టుంటుంది! ఈ పది పన్నెండు రోజుల్నించీ ఆవిడకేసి చూట్టానికే తనకు దడగా ఉంది!

తన కిప్పుడేది దారి? ఈ పద్మవ్యూహంలోనించి తను బయటపడటం ఎట్లా? ప్రకాశం మీద తన పంచప్రాణాలూ ఉన్నై. ఉంటే ఏం? అంతగా అయితే అతనికోసం రహస్యంగా తపించవచ్చును. అందువల్ల ప్రమాదం లేదు. కాని ఇదంతా బయటపడిపోతే తనకు ప్రపంచమంతా తారుమారవుతుంది. అటు తన పుట్టింటివారికీ, ఇటు అత్తవారి వైపు వారికీ శాశ్వతమైన తలవంపూ తనకు ఆత్మహత్యా తప్ప మరేమీ లేదు. నిజం ఎట్లాగూ బయటపడుతుంది బయటపడి తీరుతుంది; ముమ్మాటికి నిజం!

కొద్దిపాటి జ్వరంగా ప్రారంభించిన ప్రకాశం వ్యాధి మందులకు ఎదురు తిరిగి అతన్ని మంచాన పడబోసి లంఖణాలు చేయిస్తున్నది. పైగా అతనిది కాస్త పైత్య శరీరమో ఏమో కాని అప్పుడప్పుడూ బిగ్గరగా కలవరించడమూ, సంధించినట్లు మాట్లాడడమూ కూడా ఉంటున్నది.

"ఇప్పటికి పది లంఖణాలు, టైఫాయిడ్ జ్వరమే. అయితే ఇంకా పది రోజు లిట్లాగే వెళ్ళుతుంది; ఆ తరువాత మళ్ళీ ఒక నెల దాకా కోలుకోడు. అప్పటికి సెలవులు దాదాపు అయిపోవస్తూ ఉంటై. ఇది నాకోసమే వచ్చిందేమో" అని కనకం లోలోపల సంతోషించింది. కనకం అంతరాత్మ ఈ విధమైన ఆలోచనలను తీవ్రంగా ఖండించింది. కాని అంతరాత్మను లక్ష్యంచేసి ఏ ఆడది నెగ్గుకు రాగలదు? కనకం అంతరాత్మను గడ్డిపరక కింద తోసిపారేసింది! ఆమెకు ఒకటే చింత - ప్రకాశానికి వచ్చిన జబ్బు టైఫాయిడ్ కాదేమోనని. డాక్టరు ఆ విషయం రూఢిగా చెప్పలేదు - అసలాయన నోటి వెంట మాటేరాదు. "రోగం ఏమిటండి" అని నిలదీసి అడిగితే "ఏదైనా మీకు ఒకటే. నాలో నమ్మకం లేకపోతే ఇంకో వైద్యుణ్ణి పెట్టుకోండి!" అని నిర్మొహమాటంగా అన్నాడు. పేరు వద్దవాడు ఏమంటె చెల్లదు కనక!

ఒకనాడు సాయంకాలం సౌభాగ్యం కనకం దగ్గరకు కంట నీరు పెట్టుకుంటూ వచ్చి కూర్చుంది. ఎంత ప్రశ్నించినా కారణం చెప్పలేదు. కనకానికి జడవేస్తూ ఉండిన ఆడబిడ్డ "ఊరుకో! అమ్మాయి, ఇంతలో వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీ లేదులే."

"అది కాదండి, అక్కగారూ!.......మగవాళ్ళ మనస్సు తెలుసుకోవడం ఎంత కష్టమండీ" అన్నది సౌభాగ్యం.

కనకం ఆడబిడ్డ నవ్వి "ఆడవాళ్ళ విషయం మగవాళ్ళూ అట్లాగే అంటారు. దీనికి అంతేమిటి? ఇంతకూ ఇప్పుడు జరిగిందేమిటి?" అని అడిగింది,

సౌభాగ్యం కాస్త ఆపుకున్న దుఃఖాన్ని మళ్ళీ తెచ్చుకుంటూ "మా వారు ఇవాళ్ళల్లా వాళ్ళ సరోజినిని గురించే కలవరిస్తున్నారు! నన్ను గురించి ఒక్క సారన్నా కలవరించలేదు - ఇన్ని రోజులూ" అన్నది.

కనకమూ, ఆడబిడ్డా బిగ్గరగా నవ్వారు.

"సరోజినెవరమ్మా?" అంది కనకం.

"వాళ్ళ మేనమామ కూతురు. ఎప్పుడైనా వస్తుంది. వీరంటె చాలా ప్రేమ. ఏమి వరసలాడుతుందనుకున్నారు. అందుకు నాకేమీ రోషం లేదు. మగవాళ్ళు మనవాళ్ళైతే పై ఆడవాళ్ళేం చేయగలరు చెప్పండి! మా వారి కావిడగారి మీద ఇంత మోజున్నదని నా కిదివరకు తెలియదు! పోనివ్వండి. ఎవరు చేసుకున్నంత వారికే!" దిగులుగా ఊరుకుంది సౌభాగ్యం.

ఆ పిల్ల వెళ్ళిపోయిన తరవాత కాస్సేపటివరకూ కనకం గానీ, ఆడబిడ్డ గానీ ఈ విషయం ఏమీ ఒకరిలో ఒకరనుకోలేదు.

కనకం హృదయం కాస్సేపు అసూయతో దహించుకుపోయింది. ఈ సరోజిని ఎవతె? ప్రకాశం ఆ పిల్లను సంధిలో కూడా కలవరించటానికి ఆమె అతనికి ఏమి సౌఖ్యం యిచ్చి ఉంటుంది? తనకు సౌభాగ్యంమీద లేని అసూయ సరోజిని మీద ఎందుకుండాలో కనకం నిర్ణయించుకోలేదు.

ఈ అసూయావస్థలో మరొక ఆలోచన వచ్చి కనకం హృదయాన్ని ఒక్క ఊపు ఊపి వదిలింది. ఈ సంధిలో ప్రకాశం ఆ సరోజినిని కాక తన పేరే కలవరించి ఉండినట్టయితే! ఎంత అల్లరి జరిగి ఉండేదో కనకం ఊహించనైనా లేకపోయింది. ఆమె కడుపు చల్లగా ఆ సరోజిని ఎవరో గాని తన మానం కాపాడింది. ఇంతకూ తన అదృష్టం బాగుంది. ఈసారికి నిజం బయటపడ బోవటంలేదు!

కనకం అప్రయత్నంగా ఒక దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు విడిచి ఆడబిడ్డతో "మనసులో ఉన్న మాట అల్లా, సోదిలో వచ్చినట్టు, కలవరింతలలో బయటపడు తుంది కామాలు?" అన్నది.

కనకం ఆడబిడ్డ చప్పరించింది.

"ఆ! ఆ పిల్ల చాదస్తం. నువ్వు రెండు మూడుసార్లు నిద్రలో ప్రకాశం పేరనటం నే విన్నాను! దానికేమిటి?"

కనకం వెంటనే కొయ్యబారింది.

ఇంతకూ నిజం దాగనేలేదన్నమాట! కాని తన అదృష్టం బాగానే ఉంది! కావలసింది అదీ!

[ప్రచురణ వివరాలు అలభ్యం]